

“Som un partit independentista; si no, seríem regionalistes”

Víctor Tarradellas és impulsor de la Plataforma per la Sobirania, de Convergència Democràtica de Catalunya, que agrupa –diuen– uns 600 militants i una seixantena de consellers nacionals de la formació. Proposen obertament de superar la reivindicació autonomista i abordar un procés de reivindicació d'un estat propi per a Catalunya.

La Plataforma per la Sobirania planteja que CDC fixi clarament l'objectiu d'un estat propi.

—Estem en una cruïlla del catalanisme polític. La via estatutària ha demostrat que s'ha esgotat. No tan sols ens frena, sinó que ens fa fer passos enrere pel que fa al benestar de la societat catalana. Per això ara ens hem de plantejar una nova manera d'actuar. Vist que allò no ha funcionat, cal un salt qualitatiu. La independència, per ella mateixa, no és res, però és l'eina que permetria a la gent que viu a Catalunya de tenir més bon nivell de vida. Si es vol, podríem dir-ne independentisme social. No lluitem per un tros de terra, sinó per assolir uns nivells adequats a les necessitats dels ciutadans. I només els assolirem si som nosaltres mateixos que ens gestionem.

—Sona similar al discurs d'Esquerra. Vosaltres, de fet, defenseu l'acostament entre totes dues formacions.

—Aquest missatge el va fer servir Esquerra molt bé i va aconseguir 23 diputats fa dues legislatures. Però després, a mesura que no ho han aplicat, han anat a la baixa. Això ens ha de fer reflexionar a tots. Però no és que seguim una idea de plantejament de país d'Esquerra, perquè l'Artur [Mas], a la seva conferència de proposta de la *casa gran*, obria l'opció al dret de decidir. I no vol dir res més que el dret a l'autodeterminació. Per arribar a la independència hem de decidir nosaltres mateixos què volem ser.

—De tota manera, Artur Mas ha posat alguns condicionants a l'aplicació d'aquest dret de decidir. Per a vosaltres, quins ha de tenir?

—Volem reforçar la posició que ha tingut Artur Mas, hi volem donar més força. Ell, per exemple, parla d'una majoria social. Bé, potser aquí hi ha una diferència. Alguna vegada aquesta majoria social l'ha situada al voltant d'un 60% o un 65% de la població. Per a nosaltres no cal: amb la meitat dels vots més un ja n'hi ha prou. Si ho és per a mantenir-nos dins d'un estat que ens és hostil també ho és per a exercir el dret de decidir. I si Espanya es vol escudar en la UE, la UE ha marcat unes directrius molt clares amb el procés de Montenegro: un 50% de participació i un 55% a favor. I això va tenir el suport d'un membre del PSOE: el senyor Javier Solana.

I si Espanya no ho vol, podríem seguir uns altres processos que hi ha hagut a Europa. És el cas kosovar: una majoria parlamentària ha decidit de saltar-se la Constitució sèrbia i portar endavant un referèndum per a iniciar el procés, cercant complicitats en l'àmbit internacional...

De moment, hi ha una majoria nacional al Parlament de Catalunya. Podríem, per tant, sotmetre aquesta voluntat a un referèndum.

—Primer, cal una majoria política, com dieu. I a la vostra formació hi ha qui no ho veu tan clar, com Ignasi Guardans.

—Be, el senyor Guardans té el suport que té dins el partit. Però no he sentit cap més veu en aquest sentit, quan el 99,99% de la militància és favorable a assolir aquest nivell de sobirania per al país.

En el moment que el nostre líder, l'Artur, ens diu que hem d'exercir el dret de decidir, amb un final de recorregut que és l'exercici del dret a l'autodeterminació, ens diu això. I hi dona suport tot el partit. Fins i tot Ignasi Guardans, ens diu que està cansat d'aquest discurs, però estic convençut que el seu objectiu nacional és la independència de Catalunya.

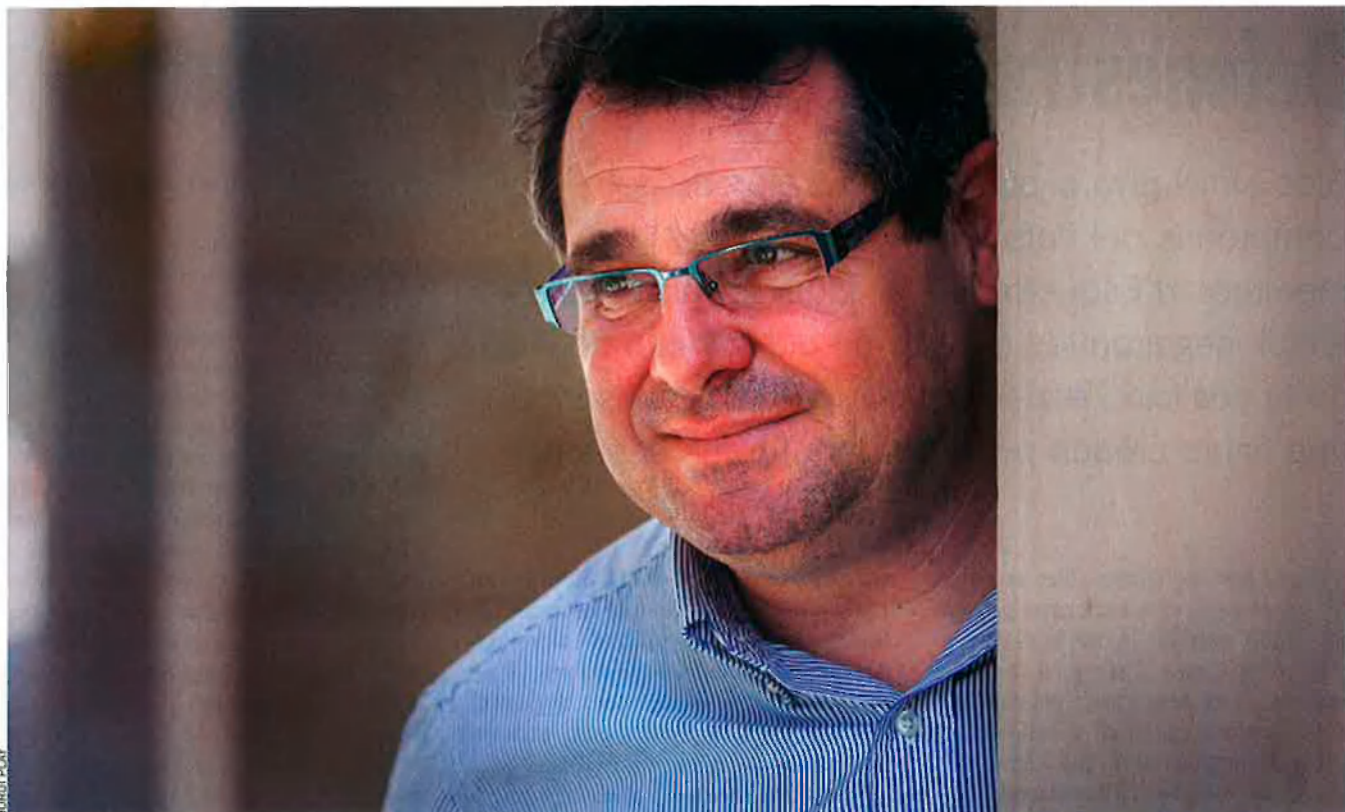
—Alguns dirigents d'Unió creuen que no toca tampoc aquest debat sobiranista. Defenseu la revisió de la relació entre CDC i UDC?

—La relació s'ha de revisar de dalt a baix. Conec molta gent d'Unió que és independentista, sé quines són les seves referències fundacionals, és un partit que defensa un estat confederat, és a dir, la confederació d'estats. Però, fins i tot, diria que al darrer congrés d'Unió, a la ponència, parlaven de dret d'autodeterminació.

A més a més, no diem, tampoc, d'exercir el dret de decidir d'avui per demà, sinó que hem de treballar per a crear les garanties per a exercir-lo. Per això cal obrir el debat ara ja, de manera clara, fixant un període concret de temps. Per exemple, hauríem de treballar a una dècada vista.

—La proposta del 2014 seria aprofitable per a vós?

—És una data posada amb una perspectiva més mediàtica que res més. Hem de ser molt conscients i fer-ho molt bé per guanyar. Com deia, hem de crear les condicions que facin possible aquesta majoria, tenint present que fa 300 anys que nosaltres no exercim el

“Només podem ser alguna cosa si som un estat. Hem d’assumir que ara som una regió d’Espanya. Una més”

poder real, que Espanya sí que ho fa, i ho fa molt bé.

Per tant, ja comença de ser hora que els nostres polítics siguin capaços d’anar junts, amb un objectiu d’estat. Cal obrir aquest camí i deixar d’anar a remolc d’un estat que no ens vol.

—**Per a la plataforma que impulseu, l’èxit, en aquest congrés de CDC, seria que d’ara endavant Convergència fos reconegut com un altre partit independentista?**

—És que no se’ns ha de situar en un ventall independentista. Perquè tot partit nacionalista vol la llibertat del seu poble. És que som un partit independentista; si no, seríem regionalistes. Per això ja hi havia la Lliga.

Ara bé, sí que crec que Convergència, en aquest congrés, ja ha de posar sobre paper el començament i els terminis d’aquest procés. Sí que podem dir-ho més clarament, que a més a més és el que et demana la societat: que siguis franc.

—**Creieu que d’aquest congrés en sortirà una CDC que es fixa com a objectiu bàsic del catalanisme assolir un estat propi per a Catalunya?**

—Jo estic segur que, d’una manera o d’una altra, sortirà que Catalunya serà

un estat de l’Europa del segle XXI en un món interreleccionat.

—**No és un embolcall molt llarg?**

—No, no: és un estat, a l’Europa del XXI, és una realitat. I en un món interrelacionat, perquè avui dia la independència ja no és com s’entenia fa cinquanta anys. Avui dos bancs americans fan fallida i ens n’arriben les conseqüències. Però aquesta mateixa interrelació ens porta a un estat de més proximitat. Els estats antics són obsolets, perquè no són tan eficients per a resoldre els problemes de la gent.

Quan parlem d’immigració, quan parlem d’economia, de sanitat, està molt bé perquè són problemes del dia a dia de la gent. Però adonem-nos que no resoldrem cap d’aquestes qüestions si no som un estat.

Ens hem de ficar al cap que només podem ser alguna cosa si som un estat. Hem de començar a assumir que som una regió d’Espanya. Una més. Sense menystenir ningú, som com Múrcia o Extremadura. Som una comunitat autònoma, una regió d’Espanya, com es vulgui dir. Som a la cua del món. I hem d’aprendre a deixar de dir-nos país.

Per això hem de deixar de parlar en paràmetres de dretes i esquerres.

Perquè són paràmetres de país normal. Mentre no ho siguem, ens hem de moure en un eix nacional. I no vol dir que no hi hagi d’haver polítiques socials, sinó que les polítiques nacionals han d’existir per a poder fer anar realment endavant totes les polítiques socials necessàries. Però les polítiques socials seran més potents en la mesura que tinguem més capacitat de decisió.

Ens cal sentit d’estat. Espanya en sap molt, d’això, i quan hi ha un fet important, tots actuen en la mateixa direcció. I han estat precisament els debats sobre l’eix esquerra-dreta els que han contribuït a desdibuixar aquest sentit d’estat a Catalunya. Ens cal, doncs, aquest sentit d’estat i proposar un projecte que il·lusioni i que aglutini aquella gent que avui se sent desmotivada.

Per això demanem un pacte nacional, que potser inicialment és només de dues forces polítiques. Però després, s’hi ha de poder afegir tothom, en clau de projecte de la *casa gran* del catalanisme, amb un gran objectiu comú.

Mentrestant, som una regió d’Espanya. I punt.

Enric Rimbau